

Virtutis Solidæ Præcipua Impedimenta, Subsidia, Et Incitamenta

Commentationibus Illustrata, Omnium Usui Aptatis. Quæ Servire Insuper
Poterunt Pro Argumento Concionum: Uti Et Considerationum Tempore
Exercitiorum; præsertim verò pro gemino sacræ collectionis triduo; prout
ex subjectis hunc in finem elenchis patet. [...] Partes Tres

Impedimenta

Bellecius, Aloysius

Ratisbonæ [u.a.], 1755

§.II. Effectus.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55524](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55524)

ego sum illa sterilis *ficulnea*, (z) ille aridus *palmes*, (aa) succidi, & foras mitti jam pridem meritis. Ego illa *ficus mala*, *mala valde*, (bb) quæ Te ad amaritudinem adduxit, (cc) evomi pridem digna. Verùm salutari timore & tanti mali horrore perculsus, pristinum teporem constanti fervore compensabo. Tu, qui *ignis consumens es*, (dd) dissolve mentis glaciem, & in me amoris tui flammam accende, ut deinceps Tibi serviam eò ardentius, quò seriùs.

§. II.

Teporis effectus.

I. PRIMUS, quem animi remissio producit, effectus est sanationis difficultas. Nam ut quis malo medicamen afferat, opus est, ut ejus malignitatem agnoscat. Jam autem anima tepida non credit se esse tepidam; vel saltem ægritudinis malitiam non

I.
Hic morbus difficillimè sanatur.

F 4

fat

-
- (z) Luc. 13. v. 7. (aa) Joan. 15. v. 6.
 (bb) Jerem. 24. v. 3. (cc) Job, 27. v. 2.
 (dd) Hebr. 12. v. 29.

fat apprehendit; cùm cœcitas mentis fit individuus comes teporis, & hujus agnitio jam supponat fervorem. Versatur in summis periculis, & securam se censet: mala est, & bonam se putat: agra est, nec sentit vim mali, sanam se judicat; & hinc de applicandis morbo medelis nunquam cogitat. Cumque quotidiana pietatis exercitia tamen adhuc, quamvis segniter peragat, & subinde aliquid boni, licet male agat, falsa virtutis specie illusa conscientiae miseriam non introspicit: unde fit, ut sibi nec de medicina prospiciat; quod ipsum ejus curationem difficillimam reddit.

2. Præterea etiam si aliquod malo antidotum adhibeat, tamen ejus generis agrotus est, cui stomachi vitio ipsa etiam medicamenta sunt venenum. Nam meditationes, examina, confessiones, sacrificia & synaxes, sacrique secessus ab ejusmodi sine fructu, quia negligenter obeuntur; & sic efficacissima pellendi torporis, & acquirendi fervoris adjumenta à tepido in animæ
dispen-

dispendium convertuntur. Ipsemet non rarò, licèt totus frigeat, in hanc pestem é suggestu invehitur. alios animat ad praxin virtutum, quibus ipse caret. dissuadet vitia, quibus ipse fordet. præscribit remedia, quæ ipse negligit. Similis est ligneo viarum indici, qui dum aliis viam monstrat, ipse eidem loco semper affixus hæret; eò magis reus, quod viam fervoris calleat, nec tamen ineat.

Hinc affirmat S. Bernardus, longè faciliùs esse ad frugem convertere hominem mundanum quantumvis sceleratum, quàm desidem Religiosum; (a) eò quod gravissimi non rarò peccatores, solo aspectu imaginis Christi é cruce penduli, sola mortis memoria, rigore judicii, inferorum æternitate subitò permoti, seriò resipiscant. Cùm é contrario ejusmodi ignavus, utpote æternis his veritatibus obiter

F 5

medi-

(a) Epist. 96. ad Abbatem Fontanum, ubi ait: *multò facilius reperies multos seculares converti ad bonum, quàm unum quempiam de tepidis Religiosis transire in melius.*

meditandis jam assuetus, his aequè parum tangatur, ac illi moribundorum aspectu moventur, qui eisdem quotidiani assistunt. Quis ergo neget, hujus morbi sanationem difficillimam esse?

3. Denique ultima huic malo panacea foret singularis quædam gratia, cujus victricis impulsu inveteratus hic torpor excutiatur. Verùm torpida mentis segnities etiam huic remoram ponit; cùm enim anima languida, utpote in externa plerumque effusa, præ cupiditatum tumultu ad excitantes gratias animum non advertat, vel eas surda aure prætereat; quid mirum, si tandem DEUS eam stimulare desinat, & ultricibus tenebris infelicem indormire sinat?

Accedit, quod talis etiam bona agendo, malè agat, sicque continuò peccet; quo fit, ut omnem singulari ejusmodi gratiæ viam præcludat. Et licèt subinde mentis cœcitatem cœlestis quidam radius illustret, ac animi
gelu

gelu liquefaciat ; tamen momentanei hi fervores mox iterum evanescent ; nec citius plerumque tepor , quàm vita deponitur. O effectum verè funestum , eoque terribiliorem , quò crebriorem !

Superi ! cui tanta sanationis difficultas pestiferi hujus morbi horrorem non incutiat ? At non despero ; nam *omnia possibilis sunt credenti*. (b) O Jesu ! cum Lazarum é tumulo jam foetentem suscitaveris , tuæ omnipotenti gratiæ confisus , me quoque redivivo ardore animandum spero. *Ignem venisti mittere in terram ; nec aliud vis , nisi ut accendatur*. (c) Igitur accende cor meum , ut , quod hæctenus fuerat sterile senticetum , deinceps ut mysticus ille *rubus ardeat perenni fervoris flamma* , quin unquam deficiat. (d)

II. Alter effectus est periculum valde propinquum , labendi in gravem culpam. Cum enim ejusmodi anima ^{II. Inducit in periculum peccate-}

(b) Marc. 9. v. 23. (c) Luc, 12, v, 49.
 (d) Exod. 3. v, 2.

*candi
graviter.*

defectibus assueta vivat, venialia sine angore committat, de lethiferorum gravitate, & motivis inde absterrentibus rarò, & etiam tunc solùm oscitanter cogitet; in illa paulatim piaculi mortalis horror ita imminuitur, ut cum eo conscientia sensim cicuretur. Hinc fit, ut dein cum tentationibus etiam impuris secura ludat, inter assensum & dissensum temerè titubet, de admissa delectatione solùm obiter dubitet, sensibus nimiùm periculosa permittat, variaque sibi principia formet, vel potiùs effugia fingat, *ad excusandas excusationes in peccatis.* (e) Donec tandem superveniente vehementiori impulsu in lethalem noxam toto nisu præceps agatur. O si Iustitiam, aut stygii carceris fauces apertas cerneremus, quot inde voces audituri essemus, hanc veritatem confirmantes, & suæ ignaviæ maledicentes.

Qui spernit modica, (æternæ Veritatis oraculum est) paulatim decidet. (f) Quis autem proterviùs hæc negligit quam

(e) Psal. 140. v. 4. (f) Eccli 19. v. 1.

quàm tepidus ? *Nullus diu tutus est*,
 (ait Hieronymus) *periculo proximus.*
 (g) Quis autem proximior tepidô?
 Ergo nemo pariter illo vicinior lapsui,
 æternoque exitio est. Documento sic
 Apostolorum Princeps Petrus; is post
 neglectam in horto orationem, *seque-*
batur Christum à longè, (h) & ancil-
 lis immixtus foco assidebat; *quia fri-*
gus erat, (i) magis animæ ejus quàm
 corpori infestum. Verbô: in teporem
 inciderat. Et en! antequam gallus bis
 cantavit, JESUM ter negavit. Infame
 hoc monstrum vel ipsam Ecclesiæ co-
 lumnâ in ruïnâ impulit.

Quicumque ergo mortiferam Divi-
 nâ Majestatis offensam, & pedisequam
 orci pœnam horres, excute, ah! ex-
 cute torporem; secus in utramque
 pronò pondere rues. Audis ô tepide!
 (nam veterioso fortiùs, & repetitò
 inclamandum est) nisi hunc languo-
 rem animo expuleris, præceps in grave
 peccatum, & inde in tartarum ibis.

Enim-

(g) Hieron. Ep. ad Fammachum, (h) Matth.
 26. v. 58. (i) Joan, 18. v. 18.

Enimvero cui hoc fulmen mentis desiderium non excutit, is in eo jam est, ut lethalibus noxis quietus indormiat, ac tandem immoriatur. O coeli! si tepor vel ipsas cedros sternit, mihi abiecti quid fiet? Heu! *dissipata sunt ossa mea secus infernum*, (1) ad cujus fauces execranda hæc pestis me perduxit. Sed *respice in me Domine Deus meus*, & gratia tua torpentem excita, *ne unquam obdormiam in morte.* (m)

III. Tertius denique effectus, qui ex hac malorum sentina profluit, est discrimen obeundæ mortis parum piæ. Mors est echo vitæ. Miraculum proin foret, si fervidè moreretur ille, qui tepidè vixit. Cùm talis nullo coeli desiderio teneatur, nec nisi terrena sapiat, ab his avelli per lethum horret, cujus vel mentionem ingessisse, eum contristâsse est. Et licèt, de instanti agone admonitus, vires deficere ipse advertat, tamen se jam nunc fati concessurum minimè putat. Imò pauculis non rarò ante obitum horis temeraria

(1) Pſal. 140. v. 7. (m) Pſal. 12. v. 4.

raria spe de multa sibi canitie adhuc blanditur. Et hinc residua fugientis vitæ momenta non procurandæ bonæ morti, sed recuperandæ fanitati præposterè impendit. Cùm amor sui, cuticulæ commoda, sensuum oblectamenta unicum ejus studium fuerint; morbi molestias ea impatientia perfert, qua majori nec Brasilius posset, qui de Christi doloribus nil unquam audivit. Rebelles animi motiones, utpote nunquam sub jugum missæ, liberiori tunc ac unquam aliàs tyrannide dominantur. Mens ejus, commotis humoribus, tumultuans Euripus est; adeò omnia displicent, & incommodant: offendunt, & turbant.

Sacerdotem, pios affectus præeuntem, ob defectum prævii hac in re exercitii vel non assequitur, vel ob mentis intemperiem, ac dolorum vehementiam ad eorum sensum non attendit; vel pro inveterata consuetudine ita segniter eosdem elicit, ut meritò dubites, an eorum vel unicus salutaris sit, & superni ordinis celsitatem attingat.

Hor-

Horror est videre, quàm frigidè, quàm sine ullo devotionis sensu sacris mysteriis, ac ultimis religionibus (nisi tamen illis in pœnam teporis frustretur) animam procuret. Conscientiam expiat, ut nunquam languidiùs. Agnum DEI, qui tamen leonem mox induet & judicem, ita cordis hospitio excipit, ut inertiùs nec hæreticus possit. Sacro Oleo ita inungitur, ut vel delirus nesciat, quid agatur: vel dormitans non attendat: vel deses non curet. Et tamen præcipua hæc salutis remedia sunt, & quidem ultimò applicata, quæ proin nunquam majori cum fervore ac in hoc rerum articulo usurpari deceret.

Demum agoni & æternitati propinquat totus ad cœlestia stupidus, conscientiaë stimulis turbatus, præteritorum dolore, futurorum metu summè anxius; donec tandem post mortem parum religiosam, quæ adstantes jure sollicitos habet, terribili judicio sistatur, inde si non in orcum, saltem in purgantes flammæ præcipitandus; ubi in-

nume-

numeri eum, atroces ac diuturni cruciatus manent. Et hi sunt tristes effectus detestandi languoris, ad quos si omnis tibi sensus occaluit, time, ne id serpentis jam gangrænæ indicium sit, proximi interitûs prænuncium.

O ferventium animarum amator DEUS! agnosco fœdam malignitatem & horrendos effectus teporis. Cohorreo totus, prospectans horribilia periculorum præcipitia, in quæ funestum hoc monstrum me adduxit. Ah! ea segnitie tibi, ô Rex Regum! servivi, quam nec rusticus in servo tulisset. Ea inertia orando tecum egi, qua socio colloqui pudeisset. Immenso amori, quo me in Eucharistia complecteris, non nisi gelu rependi; licèt, Te redamanti, ingentes gratias sponderes.

Tu ipse, quamvis dominantium Dominator, & neminis indigus sis, mihi tamen continuò servis, me conservando, in actiones meas influendo, necessaria ministrando, & matris instar sinu fovendo; idque facis amore infi-

nito, sempiterno, gratuito; & ego . . .
 (vah! frigus ultoribus rogis dignum)
 in tuo servitio tepens languedo; & eo
 ipso tempore languedo, quo laboribus
 vanis, amore rerum creatarum, ob
 nihil vires consumo.

At poenitet! . . . Stat, residuos vitæ
 dies sancto ardori impendere. Vos
 cœlorum Principes, qui vestrum illud
 trifagion irrequieta voce æternum con-
 cinitis, Seraphico alarum motu mutui
 amoris flammæ in me succendite, ut
 posthac cor meum lampas sit, perpetuo
 fervoris igne animata.

§. III.

De signis, & remediis teporis.

AT verò ne fors vanè tibi blandia-
 ris, hætenus dicta nihil ad te
 pertinere; cùm tepidum te esse mini-
 mè credas; breviter modò & obiter
 hoc tibi monstrum delineabo. Est er-
 go tepor animi species quædam, &
 infelix partus capitalis illius vitii, ace-
 dia dicti. Nam, ut docet S. Thomas,